

»Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt & Vej-Initiativet«

Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i Manhattan, New York, 13. april, 2017.

Se video:

https://www.youtube.com/watch?v=7YWm5i_4Ofg

I disse meget urolige tider er evnen til at koncentrere sig og fokusere på, hvad menneskehedens sande mål er, og hvad menneskehedens fremtid er, af yderste vigtighed.

Introduktion ved Dennis Speed:

I juni, 1996, optrådte vores hovedtaler i Beijing ved en konference, der diskuterede ideen om Den Nye Silkevej. Hun og hendes mand, Lyndon LaRouche, havde – nogen tid forud for denne konference – med begyndelse i 1989 udtænkt en idé for udvikling og fred, som ville forene Øst og Vest. Ideen havde tidligere andre navne – »Den Europæiske Trekant« var et af disse navne, og senere blev ideen forlænget til Asien og fik navnet, »Den Eurasiske Landbro«.

I slutningen af 2014 skabte Schiller Instituttet en ny rapport og en ny evaluering, som blev udgivet af Executive Intelligence Review; den hed »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Det er især vigtigt for amerikanere at høre dette perspektiv, set med de amerikaneres øjne, der anser sig selv

for at være amerikanere af natur, og i princippet. Det har været Schiller Instituttets tankegang, lige fra dets start; og

det har, fra dengang og frem til i dag, altid været mig en stor ære, ved enhver lejlighed, hvor det behøvedes, at introducere grundlæggeren og lederen af Schiller Instituttet, Helga

Zepp-LaRouche.

Helga Zepp-LaRouche: Kære venner af Schiller Instituttet: Da vi udtænkte titlen på denne konference – og jeg håber ikke, jeg tager fejl, for du nævnte et andet navn – havde jeg en titel, der lød, »Hvorhen, USA? Atomkrig, eller Ny Silkevej?«

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Den 6.-7. april afholdt USA's præsident Donald Trump og Kinas præsident Xi Jinping et historisk topmøde i Florida, USA.

Vi havde på det tidspunkt ikke ligefrem nogen anelse om, at frøet til begge disse muligheder ville blive kondenseret i todages topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping i Florida, for blot ganske kort tid siden.

Men dette topmødes første dag var meget positivt. Det rapporteredes, at kemien mellem de to præsidenter var virkelig god; præsident Trump kaldte det en fremragende relation og »masser af muligheder for at komme af med potentielt dårlige problemer«, med håb om, at de vil forsvinde. Præsident Xi Jinping, på sin side, sagde, at han fik en meget varm modtagelse; de havde haft en dybtgående kommunikation, og han understregede den enestående betydning af den amerikansk-kinesiske relation. Og, hvad der er meget vigtigt, han tilbød USA at tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet; Den Nye Silkevej. Som mange af jer sikkert ved, så havde jeg tidligere krævet en landsdækkende mobilisering i hele USA for, at USA må tilslutte sig dette fantastiske, nye projekt.

Det er naturligvis endnu ikke helt klart, hvad der skete. Trump sagde ikke noget eksplicit om det; han accepterede ikke tilbuddet. Men hvis han gør det – dette sagde jeg for ikke så længe siden, og folk var faktisk chokerede over at høre mig sige det; og jeg siger det fortsat, på trods af de seneste dages hændelser – hvis Xi kan overbevise Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer i Den Nye Silkevej, kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.

I lyset af det, der skete med luftangreben mod Syrien, vil mange mennesker undre sig over, at jeg stadig siger dette; Men jeg er fuldstændig overbevist om det, for, hvis vi kan formå USA til at gå med og samarbejde – jeg vil senere forklare, hvad dette vil indebære – ville det betyde, at man overvandt geopolitik, der har været årsag til to verdenskrige i forrige århundrede. USA ville komme med i det, præsident Xi Jinping hele tiden kalder 'et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid'; og det ville virkelig indlede en ny æra for menneskeheden og fjerne faren for atomkrig.

Den første dag forløb meget positivt, men så lancerede USA i løbet af natten til fredag et militærangreb ind i Syrien under påskud af, at den syriske regering skulle have brugt kemiske våben i Idlib-provinsen, som forårsagede civile dødsfald, spædbørn. Men man fremlagde ingen beviser. Det blev omgående modsagt af mange forhenværende efterretningseksperter, der sagde, at det var en typisk operation 'under falsk flag'. Heldigvis bevarede Xi Jinping fatningen; han forlod ikke mødet. De blev til mødets anden dag og indgik en hel masse aftaler om at

få en ny ramme for forhandlinger på regeringsplan, og fortsætte med en dialog, der hviler på fire støttepiller: For det første, en dialog om diplomati og sikkerhed; dernæst en omfattende økonomisk dialog; så en dialog om retshåndhævelse og cyber sikkerhed; og endelig en dialog omkring samfundsmæssige og kulturelle spørgsmål.

Dette var selvsagt ikke vore krav, men det åbner en dør. Som vi har set med telefonsamtaler på det seneste mellem de to præsidenter, især som følge af disse angreb mod Syrien, så blusser krisen over Nordkorea op på en meget farlig måde. De to præsidenter talte i det mindste sammen over telefon; og i tider som disse er dette ekstremt vigtigt.

Det, der skete, var et *de facto* statskup internt i USA, og som består af to elementer. Det ene er en operation under falsk flag i Syrien, kombineret med noget, man kunne kalde et palads-kup internt i administrationen. Dette kup – og dette vil jeg også senere forklare nærmere – er en britiske efterretningsoperation; og som sådan må det erkendes, for at kunne befri præsident Trump for denne store fare. Hvis man ser på kronologien over det, der skete, så, den 30. marts, sagde både udenrigsminister Tillerson og (USA's) ambassadør til FN, Nikki Haley, meget klart, at det ikke længere var USA's option at afsætte præsident Assad; vores prioritet er at bekæmpe terrorisme og ISIS. En dag senere var den amerikanske forsvarsminister Mattis i London og holdt en pressekonference med den britiske forsvarsminister Michael Fallon, hvor han roste briternes globale rolle i hele verden og truede Rusland; og sagde, at de er ansvarlige for at manipulere valgene i USA og Europa. Samme dag måtte den britiske udenrigsminister Boris Johnson, der allerede i december måned havde krævet et fælles, amerikansk angreb mod Syrien, indrømme, at den britiske efterforskning af russisk indblanding i valget, ikke havde givet resultat.

Dernæst kom så, den 3. april, de første rapporter om bombeangrebene mod Idlib-provinsen med kemiske våben. Næste morgen fik præsident Trump sin daglige efterretningsbriefing, og denne briefing sagde, at det var et angreb med kemiske våben, udført af den syriske regering. Som bevis fremviste de fotografier og videoer af

den person, der tilsyneladende var ved at dø af kemisk forgiftning; og kilden til dette var en organisation ved navn de Hvide Hjelme. De følgende to dage var der møder i Washington i det Nationale Sikkerhedsråd, og samme dag udelukkede formand for Husets Efterretningskomite, kongresmedlem Nunes, sig selv fra undersøgelsen af to narrativer: den ene er den, at Rusland skulle have hjulpet Trump til at blive præsident; den anden narrative er den, at 'Deep State' – staten i staten – i USA har lækket hemmelig information om, at der fandt udspionering af Amerika sted.

Disse to narrativer befinder sig i et opgør, og Nunes var på rette spor, for han havde, i Old Executive Building (gamle regeringsbygning i Washington), fået bevis for, at der var et sådant samarbejde med britisk efterretning omkring dette spørgsmål. Han blev så anklaget af Komiteen for Ansvarlighed og Etik, der klagede til Komiteen for Etik, at han ikke først havde briefet Adam Schiff (Demokrat; medlem af den permanente efterretningskomite i Repræsentanternes Hus), men præsidenten. Han mente, at han måtte erklære sig selv for inhabil. Det viser sig, at hans Komite for Ansvarlighed og Etik helt finansieres af briterne; George Soros, blandt andre. Dagen efter, den 5. april, blev [Steve] Bannon – Trumps kampagnerådgiver – fjernet fra det Nationale Sikkerhedsråd. Det er generelt kendt, at han var imod angrebet mod Syrien. Den 6. april, midt i topmødet med præsident Xi, hvor det blev besluttet at angribe den syriske flyvebase med 60 Tomahawk-missiler, pralede Michael Fallon – den britiske forsvarsminister – med, at han var i konstant kommunikation med USA på alle niveauer; før angrebet, efter angrebet, i diskussion om mulighederne. Dette bragte omgående verden på randen af et alvorligt opgør med Rusland. Mange sikkerhedsekspert, inklusive Scott Ritter – der er en højtplaceret våbeninspektør, der mange gange tidligere havde fordømt de Hvide Hjelme og sagt, at de var associeret med al-Qaeda – afviste omgående dette.

Denne organisation, de Hvide Hjelme, blev grundlagt af en pensioneret britisk militærofficer, James Le Mesurier; den modtager \$30 million fra det Britiske Forsvarsministerium, men også fra det Amerikanske Udenrigsministerium. De har en ganske stor portefølje på \$100 million, og de er blevet set i videoer, hvor de assisterer al-Qaeda med henrettelse af syriske soldater. Den idé, at dette beviste, at det var den syriske regering, der gjorde dette, blev afvist for to dage siden af en meget fremtrædende ekspert i atomvåben – professor Ted Postol fra MIT; han var den person, der i 2013 beviste, at det ikke var den syriske regering, der dengang angiveligt anvendte kemiske våben, men derimod oprørsgrupperne. Han responderede til et fire sider langt memorandum fra Det Hvide Hus, der hævdede, at de var i besiddelse af absolut indiskutabelt bevis for, at det var den syriske regering. Han udgav en 14 sider lang artikel, hvori han brugte materiale fra Google Earth og fotografier, der er generelt tilgængelige, for at sige, at, ved at analysere røret, hvorfra den såkaldte kemiske giftgas kom, så kunne det ikke have været kastet ned med fly, men var blevet leveret på

anden vis. Her viser han nogle flere tekniske detaljer. Situationen er nu den, hvor den russiske udenrigsminister Lavrov og den russiske præsident Putin mødtes med udenrigsminister Tillerson i går; de havde en fire timer lang diskussion, og to timers diskussion med præsident Putin. Det Hvide Hus holdt fast ved historien om, at de har bevis for, at det var den syriske regering; den russiske regering sagde nej, vi må have en international undersøgelse omgående, for man kan ikke dømme nogen, hvor beviserne er så totalt latterlige.

Stedet, hvor det [kemiske] angreb fandt sted, var besat af en organisation ved navn Liwa al-Aqsa; den syriske regering, og også den russiske regering, fastholder, at målet, der blev ramt, var et depot for kemiske våben, der produceres af oprørerne. Tankegangen i hele affæren er også klar. Husk, at, i 2013 kom der en enorm intervention med russisk hjælp; den syriske regering gik med til at nedlægge hele deres beholdning af kemiske våben. Det blev destrueret. Otte ud af ti produktionssteder blev destrueret, og to blev tilbage i det område, hvor oprørerne var. Den syriske ambassadør til FN udsendte i går en erklæring, hvor han sagde, han havde sendt 80 breve til FN's Sikkerhedsråd med data om, hvor oprørerne brugte dette; hvor det kom fra – selv tyrkisk efterretning hjalp med. Så hvorfor skulle præsident Assad, der i øjeblikket – med hjælp fra russerne – er ved at vinde kampen på alle fronter; hvorfor skulle han risikere denne meget favorable situation ved at bruge kemiske våben imod et militært mål, der *ingen* militær betydning har overhovedet? Hvorfor skulle Rusland, der har investeret meget politisk i at få den syriske regering til at nedlægge sine kemiske våben, hvorfor skulle de låne sig passivt tilbage og lade dette finde sted? Det giver overhovedet ingen mening.

Der er ingen beviser. Hvis der havde været beviser, ville USA allerede have fremlagt dem; men den seneste erklæring fra USA lyder, at de må beskytte deres »metoder og kilder«. At tage sådanne billeder fra luften, fra satellitter, er ikke særlig hemmeligt. Dette er nu et alvorligt problem, for der er mange eksperter – inklusive top-Mellemøst-eksperter i Europa – der siger, at dette militærangreb var fuldstændig ulovligt; det havde intet FN-mandat, det havde ingen bemyndigelse fra Kongressen, det havde ikke paragraffen om legitimt selvforsvar i henhold til paragraf 5 i FN's charter. Hvis der kommer flere angreb – præsident Putin har allerede advaret om, at de amerikanske angreb opmuntrer andre oprørsgrupper til at foretage andre sådanne operationer, for at lokke USA mere ind i denne konflikt; som dernæst på kort sigt kunne fremkalde et opgør med Rusland.

Dette er også af relevans for NATO. Der var en dommer fra en forbundsdomstol i Tyskland, der understregede, at, hvis det kom til en militær konfrontation mellem USA og Rusland over dette spørgsmål, kunne man ikke bede NATO-medlemmer om at gå ind og forsvare USA i henhold til paragraf 5 i NATO's charter; for, hvis en magt reagerer på en aggressiv handling, kan denne artikel ikke bruges.

Så det er altså en meget 'varm' situation. Men en af de mest utrolige ting er, at det samme internationale

korps af neokonservative og neoliberale, der umiddelbart efter Trumps valgsejr brugte de mest provokerende ord om Trump – hvor de kaldte ham en fascist, en hadprædikant, en ustabil sociopat, et inkompetent monster – de siger nu pludselig, at han er en stor øverstbefalende; han gjorde alt det rigtige. Fr. Merkel og præsident Hollande sagde, at de har fuld forståelse for det, Trump gjorde; hvilket er utroligt! Hvordan kan regeringsledere, der angiveligt skulle opretholde demokratiet, menneskerettigheder, som er forsvarere af vestlige værdier; hvordan kan de bifalde noget, der er så åbenlyst ulovligt?

Den britiske udenrigsminister Boris Johnson insisterede på, at man skulle stille Rusland et ultimatum om at opgive støtte til præsident Assad; hvilket Putin naturligvis og forudsigeligt nægtede.

Der er mange mennesker, der advarer om, at, hvis Trump bliver lokket yderligere ind i en direkte konflikt med Rusland, vil det føre til atomkrig. Vi befinder os stadig, på trods af Tillersons mission, i rødt alarmberedskab.

Hvad foregår der? Efter at kongresmedlem Nunes i den Gamle Regeringsbygning havde fået forelagt beviser for, at der fandt indtrængende elektronisk overvågning sted af Trump og Trump-teamet, skrev to tidligere højt-placerede efterretningsfolk en artikel med overskriften, »Overvågningsstaten bag Ruslands-Gate«. Det var Ray McGovern og Bill Binney. De sagde, at den kendsgerning, at disse beviser om denne overvågning nu er blevet dokumenteret, stiller Trump over for »det uvelkomne, men uundgåelige valg om enten at konfrontere dem, der har holdt ham i mørket omkring sådanne slyngelagtige aktiviteter, eller også leve i frygt, i deres skygge«, og kapitulere til dem.

Dette er forhåbentlig ikke et afsluttet spørgsmål; men hans valg, hvad Trump vil gøre i fremtiden, vil afgøre, om der vil findes en fremtid for denne forfatningsmæssige republik; om den menneskelige art vil eksistere eller ej. Tidligere på året skrev de i *The Bulletin of the Atomic Scientists*, at allerede med 90 % af verdens atomvåben parat i USA og Rusland, at, i 2017, kunne spændinger føre til en termonuklear storbrand; at klokken er to et halvt minut i midnat, at uret tikker. Efter det amerikanske militærangreb sagde premierminister Medvedev, at forholdet mellem USA og Rusland nu var fuldstændig ødelagt, og at USA befinder sig på randen af et militært sammenstød med Rusland.

Dette blev lidt nedtonet i går, men præsident Trump sagde i går, at mødet med Tillerson i Moskva gik bedre end forventet, men forholdet til Rusland er stadig meget dårligt.

Hvad skete der med Donald Trump, der vandt valget på baggrund af løfter om at forbedre relationerne med Rusland, samarbejde med Rusland, besejre ISIS, afslutte politikken for regimeskifte og interventionskrige; alle disse politikker, som Trump nævnte, repræsenterer en direkte trussel mod Det britiske Imperium. Folk tager fuldstændig fejl, når de tror, at Det britiske Imperium ikke længere eksisterer. Der skete det, at, efter Sovjetunionens kollaps, gik Storbritannien og de neokonservative i

USA i gang med bestræbelser på at etablere en unipolær verden. Man kan også sige, at det er det samme som globalisering; det er et forsøg på at etablere et verdensimperium, baseret på den angloamerikanske relation; for tidligt erklærede Fukuyama historiens slutning, dvs., at hele verden ville blive forvandlet til demokratiske stater, og de opfandt sådanne ting som »retten til at beskytte« (eller ansvaret for at beskytte, R2P, -red.), »humanitær intervention«, »regimeskifte«; 'farvet revolution' imod enhver regering, der ikke ville underkaste sig.

Og for god ordens skyld: Krisen i Ukraine var *totalt* Vestens skyld. Det var ikke Ruslands skyld, for, da EU forsøgte at få Ukraine med i EU-associeringsaftalen, og præsident Janukovitj nægtede det, så var det det, der udløste Maidan, som blev finansieret af NGO'er, af Victoria Nuland, af folk, der tydeligvis er fascister i Stepan Banderas tradition – de lavede et kup, og Rusland reagerede på hvert skridt, inklusive situationen i Ukraine, inklusive afstemningen i Krim, som ikke var en annektering, men en afstemning i befolkningen i Krim, der sagde, at de ønskede atter at være sammen med Rusland.

Så narrativen om Ukraine må rettes op, og jeg vil opfordre jer alle til at hjælpe os med at udbrede den dokumentation, vi har skabt om denne sag. For det er årsagen til dæmoniseringen af Putin og Rusland generelt.

Denne idé med regimeskifte, lige fra 2004 med den 'Orange Revolution' tidligere i Ukraine, til 'Rosenrevolutionen', til forsøget med den 'Hvide Revolution' mod Rusland, og de forsøgte en 'Gul Revolution' mod Kina, med de gule paraplyer i Hongkong, og som alle heldigvis ikke førte til noget; men det var grundlaget for politikken med regimeskifte i Irak, Libyen, Syrien. Det efterlod en stor del af Sydvestasien i ruiner. Det er årsagen til flygtningekrisen, og det var afvisningen af denne politiske kombination, der havde en militær side og forvandlede Mellempøsten til et Helvede; det havde en økonomisk side, der gjorde de rige rigere og de fattige fattigere; og det var afvisningen af dette politiske paradigme, som var årsag til Brexit, som var årsag til Trumps valgsejr, var årsag til italienernes 'Nej' i daværende premierminister Matteo Renzi's folkeafstemning, og det vil fortsætte, med mindre den uretfærdighed, der er knyttet til dette paradigme, bliver lægt. Og da vi har et par meget vigtige, kommende valg i Europa, vi der måske komme flere overraskelser langs de samme linjer.

Det var dette imperium, ikke en nation, ikke Storbritannien, men den idé, at man kan styre verden som et imperium gennem et oligarki, der anså Trumps valgsejr og Trumps kampaneløfter for at være en eksistentiel trussel. Det er grunden til, at den britiske avis, *Spectator*, umiddelbart efter, at Trump var valgt, åbenlyst sagde, at han ikke ville blive i embedet ret længe; han ville blive fjernet, enten ved mord, rigsretssag eller statskup.

Britisk efterretnings rolle i fabrikeringen af det »utroværdige dossier«, af Christopher Steele, en tidligere MI6-agent, er også ganske klar. Hele historien om, at Trump vandt valget pga. russisk indblanding, kommer ikke alene fra Hillary Clintons kampagne; dette blev brygget sammen med hjælp fra britisk efterretning.

Præsident Putin sagde korrekt, at det, der fandt sted imod præsident Trump, er en farvet revolution, er et 'Maidan', og at et antirussisk hysteri, der ramte et af de mere effektive medlemmer af Trump-administrationen, general [Michael] Flynn, og dernæst [Jeff] Sessions; dette skabte alt sammen et hysteri à la McCarthy-tiden, hvor det, blot at tale med en russisk diplomat, allerede er noget, der gør én til en håndlanger, en agent. Det er diplomaters arbejde at henvende sig til folk i det land, hvor de er, og skabe kontakt! Mainstreammedierne er fuldstændig ensrettede, går i gåsegang, og de udsender uophørligt falske nyheder for at kontrollere narrativen.

På den anden side, da præsident Trump gjorde noget, der var virkelig smukt og godt, som da han, i sin Ugentlige Tale, talte om at forny rumprogrammet og brugte smukke billeder fra Hubble-teleskopet, eller da han sagde, at han ønsker at genoplive det Amerikanske Økonomiske System og nævnte Alexander Hamilton, Henry Clay og Lincoln, så var der ikke ét eneste ord om det i mainstreammedierne.

Det store spørgsmål er: Kan dette kup vendes omkring? Det fordrer en omfattende national og international indsats. For det første må vi mobilisere Trumps basisvælgere, som må forstå, at det, der finder sted, er en britisk operation. Hvis de blot bliver skuffede og vender sig bort, så er det ikke godt nok, for så vil bestræbelserne på at kontrollere Trump eskalere, og faren er små angreb mod Syrien, et sammenstød med Rusland – hvem ved, hvad der vil ske i krisen omkring Nordkorea, som er ekstremt varm og måske bliver varmere i weekenden.

Husk på, at Den amerikanske Uafhængighedskrig, som skabte De forenede Stater, blev ført imod Det britiske Imperium, og Det britiske Imperium opgav aldrig ideen om at generobre De forenede Stater. Den første gang, de forsøgte dette, var i Krigen af 1812; dernæst allierede Det britiske Imperium sig med Konføderationen (Sydstaterne). Hvis man tager hen for at se slagmarken ved Gettysburg, kan man faktisk se sporene, og hvis man studerer dette spørgsmål, så finansierede de britiske banker Konføderationen i denne krig gennem deres afdeling i Boston og Philadelphia, og så fremdeles.

Det britiske Imperium blev totalt oprørte, da Trump meddelte, at han ønsker at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System, Alexander Hamilton, Henry Clay, Lincoln; Og I bør genlæse, hvad Henry C. Clay skrev om forskellen mellem Det britiske Imperiums økonomiske system, der gør folk fattige, og så det Amerikanske Økonomiske System, der handler om arbejdskraftens velfærd, en stigende levestandard og så videre.

Vi har brug for, at folk bliver bevidste om amerikansk historie. Vi har brug for en omgående FN-efterforskning

af disse kemiske substanser; vi bør distribuere det arbejde, de er udført af de tidligere efterretningsfolk, der allerede er i gang med at udsende åbne breve til præsident Trump i forsøg på at rette denne historie. Kampen om Glass-Steagall må optrappes; lovforslaget i Huset og Senatet må forstærkes.

Vi bør dernæst mobilisere for, og fremme, at præsident Trumps besøg til Kina tidligt i år – Trump modtog en invitation fra præsident Xi Jinping under deres møde – fremskyndes, og for, at Trump bør deltage i mødet i næste måned: Den 14. og 15. maj er der et historisk topmøde, Bælt & Vej Forum. Dette topmøde bliver bekræftelsen af initiativet for den Nye Silkevej, hvor allerede 20 landes præsidenter, 150 ledere af internationale organisationer og 1200 videnskabsfolk, økonomer og erhvervsfolk har sagt ja til at deltage og yderligere diskutere, hvordan man kan udvikle ideen om Bælt & Vej-initiativet.

Det betyder, at vi har fire uger til at optrappe mobiliseringen i USA for, at USA må tilslutte sig Silkevejen.

Dette initiativ, som præsident Xi Jinping annoncerede for tre et halv år siden, har i mellemtiden udviklet en gigantisk dynamik. Det er historiens største infrastrukturprogram. Det er allerede 12 gange større en Marshallplanen; det omfatter allerede 70 nationer, 30 internationale organisationer. Og det omfatter seks økonomiske udviklingskorridorer og det 21. Århundredes Maritime Silkevej. Den første af disse korridorer er den fra Kina til Centralasien og Vestasien, der potentielt set går ind i Afghanistan. Da præsident Xi var i Iran sidste år, aftale præsident Rouhani allerede, at Iran vil samarbejde. Den kan forlænges til Irak, Syrien, Tyrkiet, Egypten og Europa.

En af de næste korridorer er Kina-Myanmar-Bangladesh-Indien, som nu har nogle vanskeligheder, fordi Indien endnu ikke er helt overbevist, fordi de stadig har lidt af det gamle, geopolitiske standpunkt; men det ville betyde den første motorvej mellem Kina og Indien.

Der er ruten Kina-Vesteuropa, som udvikler sig utrolig hurtigt. Den går fra Chengdu, Chongqing, Yiwu, Lianyungang, til Duisburg, Hamborg, Rotterdam, Lyon, Madrid, og den reducerer rejsetiden for gods og mennesker fra fem uger over havet til to uger over land. Den har nu otte ruter, og der afgår dagligt tog fra Chongqing til Vesteuropa.

Så er der korridoren Mongoliet-Kina-Pakistan, som omfatter 32 projekter. Der er korridoren Kina-Pakistan, som er enorm: Den skaber allerede 700.000 jobs i Pakistan; den producerer 10.400 kW elektricitet; Kina har investeret 46 mia. i denne korridor.

Dette projekt er i færd med at udvikle stor tiltrækning, fordi det tilbyder et »win-win-samarbejde« om at gøre det, Kina har gjort i de seneste 30 år, nemlig at skabe det største, økonomiske mirakel i historien ved at løfte 800 millioner mennesker ud af fattigdom, og de lande, der nu samarbejder, vil simpelt hen få de samme fordele.

For eksempel: 16 plus 1-gruppen; dette er de central- og østeuropæiske lande, hvor de fleste af dem officielt er med i EU, men fordi EU har en sindssyg nedskæringspolitik og ikke investerer i infrastruktur, er mange af de østeuropæiske lande nu med i den Nye Silkevej. Grækenland, Serbien, Ungarn; EU modsætter sig en højhastigheds-togforbindelse mellem Budapest og Beograd, hvilket er fuldstændig sindssygt, for Kina finansierer det, og Serbien er så lykkelig over, at de for første gang får reel investering i infrastruktur. Så præsident Nikolic, der netop har været på statsbesøg til Kina, sagde, at Kinas hjælp med byggeriet af infrastruktur viser Kinas storhed, for de har gjort noget, som intet andet land har gjort for Serbien. [applaus]

Men også schweizerne er absolut lykkelige over samarbejdet med den Nye Silkevej. Den schweiziske præsident vil deltage i Beijing-forummet; det samme vil Italien, der har et enormt problem med flygtninge; Spanien, Portugal – alle de portugisisktalende lande.

Men den virkelig fantastiske udvikling er den forandring, som den Nye Silkevej forårsager i Afrika. Der er en helt ny ånd, hvor afrikanske ledere, der i mange år har været fuldstændig desperate over fattigdom, hungersnød, krige, de siger nu, at der er en total mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling med Kinas hjælp. For blot et par uger siden åbnede den første jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba. Dette er meget vigtigt, hvis man ønsker transport til f.eks. disse hungersnødsramte områder. Man er også i færd med at bygge en ny jernbane Rwanda og Congo. Kina er den førende job-skaber i Afrika; de har skabt 30.000 jobs i de seneste to år, og 40.000 afrikanere vil blive uddannet i Kina. Det kinesiske-afrikanske samarbejde bliver nu opgraderet fra en handelsrelation og til en industriel relation, der fokuserer på vareproduktion, energi og udvikling af maritim økonomi. Mange afrikanere har fortalt mig og andre, at de i Bælt & Vej-initiativet ser muligheden for at realisere den afrikanske drøm om at reducere og eliminere fattigdom.

Kina har lovet 75 mia. i finansiering til Afrika, især til små og mellemstore virksomheder. Rwanda-situationen er i realiteten et opvisningsstykke for den kinesiske mo-

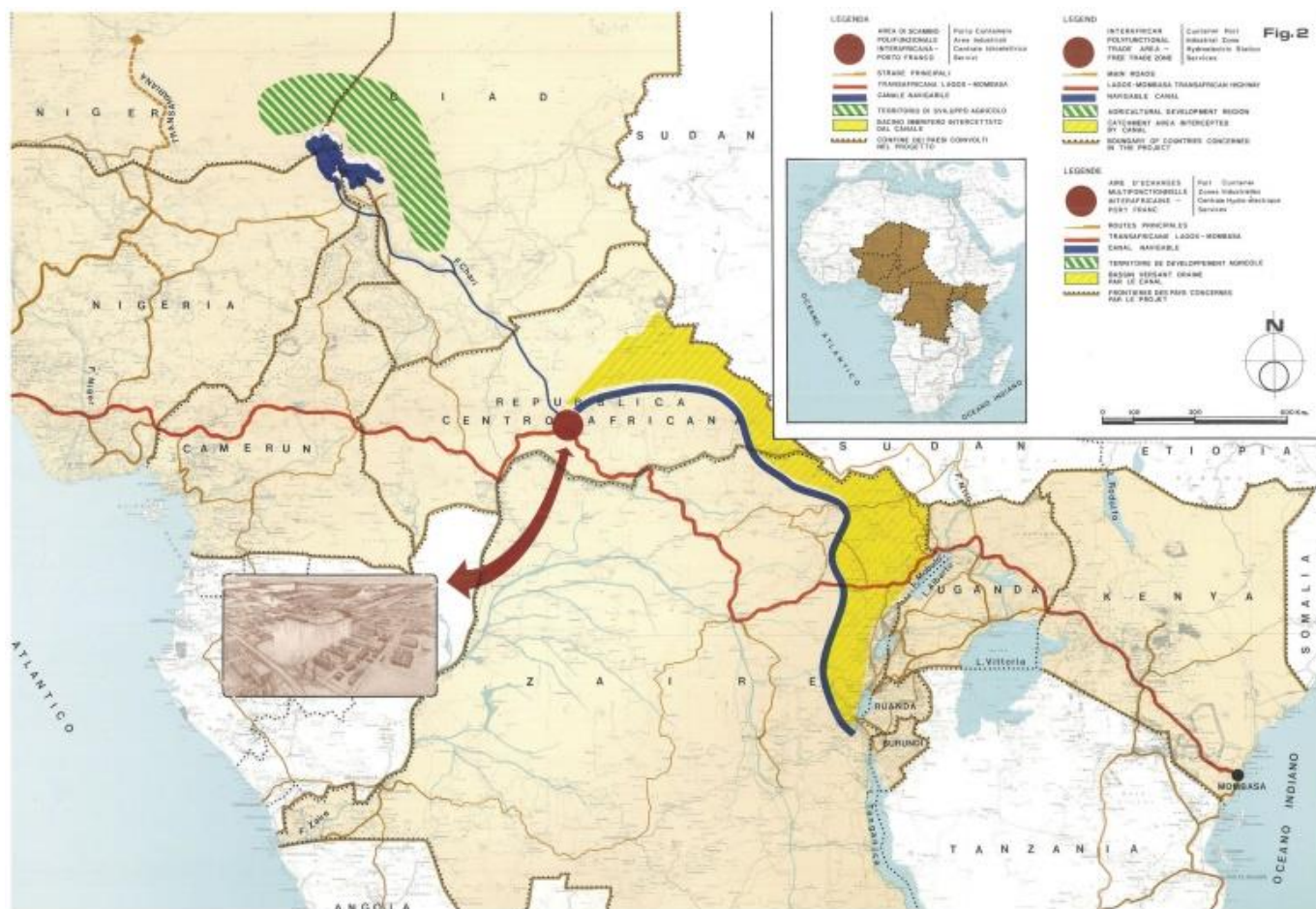

Kort øverst: Eksisterende jernbanelinjer i Afrika.

Kort nederst: Foreslåede jernbanelinjer i Afrika.

del for at assistere i afrikansk vækst. Rwanda, som I ved, blev ramt af et frygteligt folkemord i 1994, og med hjælp fra Kina er landet nu på et helt ny kurs og er i færd med at blive et af de hurtigst voksende økonomiske områder i Afrika. Det er en indlandsstat, det har næsten ingen råmaterialer, og kineserne uddanner lokalbefolkningen. De er allerede i gang med at bygge den rwandiske del af en 2.000 km lang nordlig korridor, mellem Kigali, Rwanda, og Mombasa (Kenya), via Uganda.

Den Kinesiske Import-Eksportbank yder et \$1,2 mia. stort lån til at finansiere Rwanda-delen, der begynder i år. Dette betyder, at der for første gang kommer en jernbane fra kysten og til Afrikas hjerte, noget, som koloniherrerne aldrig byggede.

Transaqua-projektet, der vil genopfylde Tchadsøen.

Gå tilbage til Transaqua [billede]. Dette er et af de mest lovende projekter for Afrikas fremtid, Transaqua-projektet, som vi i Schiller Instituttet har kæmpet for i 30 år: Ideen er at tage vand fra Congoflodens tilløbsfloder, i en højde af 500 meter, og, gennem et system af floder og kanaler, føre det tilbage til Tchadsøen og genopfylde søen; dette ville hjælpe 12 lande til at få kunstig vanding, vandkraft og moderne sejlads til fragtskibe.

I betragtning af den nuværende hungersnødskrise i Sydsudan og Somalia, hvor 8 million mennesker er i fare, og i Yemen, hvor halvdelen af befolkningen er ved at dø pga. den saudiske blokade, har Kina sagt, at, pga. flygtningekrisen i Vestafrika og Nordafrika, er tiden nu inde til, at Kina udvider sin humanitære assistance og engagerer sig dybere i den globale styrelse af flygtningesituationen. At, siden de vestlige lande besluttede at mindske bidrag til flygtningekrisen og, i USA, endda gennemføre indrejseforbud for nogle mennesker fra disse lande, vil Kina, i betragtning af sin voksende styrke, spille en større rolle med at være med til at løse dette problem.

Hvis man sammenligner dette med den afskyelige politik i Den europæiske Union, der ikke ved noget bedre end at bygge hegn, få [EU-grænsekontrollen] Frontex til at skubbe folk tilbage, have interneringslejre i Tyrkiet; de forsøgte at gøre det i Egypten og Tunesien, men det gik præsidenterne heldigvis ikke med til; så kan man se, at den kurs, man skal følge, er, hvis USA, og forhåbentlig nogle europæiske lande, ville gå sammen med Rusland, med Kina; så kan vi genopbygge Mellemøsten fra dets

krigshærgede tilstand; vi kan overvinde fattigdom i Afrika og løse flygtningekrisen på en human måde.

Med hensyn til investeringsvolumen er Kina størst inden for jernbaner; men folk ved ikke, at Afrika nu har den største vækstrate mht. nybyggeri af jernbaner, takket være kinesisk investering. Det japanske månedsmagasin *Sentaku* tilskrev den mirakuløse vækst i Afrika Bælt & Vej-initiativet, der forbinder de gamle handelsruter i Kina med Europa og med Afrika. De fem største jernbaneprojekter bliver i øjeblikket bygget i Afrika med kinesisk deltagelse, og kinesiske investeringer er enorme! De investerede 75 mia. i 1.700 projekter mellem 2000 og 2011; det er steget siden da, og i 2016 alene investerede de yderligere 75 mia.

Hvorfor siger jeg, at menneskehedens velfærd, lykke og sandsynlige eksistens afhænger af, at USA accepterer Xi Jinpings tilbud om at tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet? Fordi, hvis USA ville opgive geopolitik og samarbejde på en »win-win«-måde, så vender og eliminerer det (USA) faren for en geopolitisk konfrontation. Og der er mange, mange områder for muligt samarbejde, bilateralt, men også mht. tredjeparter.

Donald Trump har lovet at investere \$1 billion i genopbygningen af amerikansk infrastruktur. Det Amerikanske Civilingeniør-Selskab har sagt, at der faktisk kræves \$4,5 billion, og under en nylig konference i Hongkong påpegede nogle kinesiske eksperter, at det faktiske behov er \$8 billion. Eftersom jeg i går kørte i bil fra Washing-

Plan for en italiensk renæssance-by.

ton til New York, ville jeg sige, at behovet er mindst \$20 billion! [applaus]

Bælt & Vej-samarbejdet kunne bruge kinesernes erfaring til at opbygge den amerikanske infrastruktur. Kina har udført mirakler – hvis man rejser til Kina og kører med højhastighedstogene, så kører de med 350 km/timen, og de kører jævnt, uden støj, de ryster ikke, og Kina har allerede bygget 20.000 km sådanne højhastighedsjernbaner, og frem til år 2025 ønsker de at have henved 50.000 km højhastighedsjernbaner, der forbinder alle større byer i Kina.

Men dette ville også have en meget styrkende virkning på amerikansk vareproduktion; det ville skabe jobs, revitalisere den amerikanske økonomi. På grund af outsourcing af de tidligere frihandelsaftaler, har USA ikke længere nogen industri på mellemniveau. Så de har ikke en komplet industrikæde opad og nedad. Men Kina på den anden side har en komplet industrikæde, og relativt lave produktionsomkostninger. Kina har også den næststørste portefølje af amerikanske statsobligationer, og Kina har allerede tilbudt, at disse obligationer bruges til at finansiere infrastruktur i USA. Min mand, Lyndon LaRouche, har længe foreslået, at man skaber en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, som Trump for nylig har talt om, baseret på det Amerikanske System. Denne Nationalbank kunne blive et middel,

hvorigennem disse kinesiske beholdninger kunne flyttes til produktive investeringer i USA.

Så det, USA har behov for, både med hensyn til erfaring inden for infrastrukturbyggeri, men også mht. finansiering, kunne Kina tilbyde. Jeg mener, at denne form for finansiering vil blive betydningsfuld, for mange mennesker, der gerne vil tjene 25 % om året, vil tøve med at investere i infrastruktur, fordi infrastruktur ikke giver et direkte afkast, men skaber omstændighederne for økonomisk vækst.

Desuden, hvad jeg mener, må diskuteres meget mere: Den amerikanske model for økonomi er i realiteten langt nærmere ved det, Kina gør, end folk er klar over, og da vi har en dag i morgen til at diskutere disse spørgsmål, vil dette også blive klarere.

At opbygge amerikansk industri ville betyde, at USA kan eksportere mere til Kina. Kina har en voksende middelklasse, og på grund af de strukturelle reformer, som præsident Xi har indledt, ønsker de at opbygge deres hjemmemarked; hvilket betyder et potentielt enormt marked for amerikansk eksport. Men USA og Kina kunne også slå sig sammen i fælles økonomiske projekter inden for tredjemarkeder. USA har større erfaring inden for investering i visse lande, og Kina og USA kunne komplementere hinanden i deres bestræbelser. I 2016 var den bilaterale handelsvolumen \$519,6 mia. Den bilaterale investering voksede samme år til \$170 mia., men i de

seneste ti år er USA's eksport til Kina vokset 11 %, mens kinesiske eksporter til USA kun voksede 5,6 %.

Med Bælt & Vej ville dette potentiale vokse fuldstændig enormt. Hvis USA, som i øjeblikket næsten ikke har noget togsystem, der er værd at tale om, fik et sådant infrastrukturudviklingssystem, kunne man løse alle problemer; man kunne revitalisere rustbæltet, man kunne genindustrialisere Detroit, man kunne få vandstyringssystemer langs Vestkysten; man kunne bygge nye, skønne byer. Dette er modellen for en renæssance-by, og når vi bygger nye byer, så må de ikke se ud som Houston. De kan baseres på det gyldne snit inden for arkitektur, de kan blive smukke og de kan blive forskningscentre, videnskabscentre, hvor internationale videnskabsfolk arbejder sammen, og hvor studenter bliver uddannet.

Næste billede: Da vi designede Verdenslandbroen, som faktisk er produktet af Schiller Instituttets arbejde gennem 26 år, og det er i realiteten en plan for genopbygningen af verdensøkonomien; det er ideen om, at man vil have højhastighedsjernbaner, der forbinder Sydamerikas sydspids, Argentina, Chile; man rejser med et højhastigheds-togsystem gennem Mellemamerika, Nordamerika og, gennem Beringstrædet, forbinder det med det eurasiske transport-system; og vi kan virkelig gå videre til endnu større ting i fremtiden.

Lad os engang reflektere over, hvor meget fremskridt, menneskeheden har gjort i løbet af de seneste 10-20.000 år, hvilket på universalhistorisk skala er et meget, meget kort øjeblik; den første, menneskelige infrastrukturudvikling blev skabt af folk, der bosatte sig ved flodbredder og have; så begyndte de at bygge veje ind i landet; dernæst kom skibsfart, og så begyndte folk at bygge kanaler – den første, der promoverede denne idé i Europa, var Karl den Store. Med jernbanesystemet skabtes et enormt spring i menneskelig udvikling. Man fik transkontinentale korridorer, og denne udvikling vil vokse til Verdenslandbroen, hvor man vil have en forbindelse mellem alle kontinenter gennem tunneller og broer, og man vil have fremtidige generationer af magnetogsystemer, tuber, hvor man med 1 Mach meget hurtigt kan være hvor som helst i verden. Dette vil fuldstændigt ændre civilisationens karakter.

Den næste fase af menneskelig udvikling, som allerede er begyndt, er industrialiseringen af rummet, Månen,

og med fusionsteknologi vil vi snart få interplanetariske rejser. Dette vil ændre og forbedre karakteren af vores art, igen og igen; for mennesker har ubegrænsede muligheder for fuldkommengørelse. Tænk blot på den utrolige, opadstigende udvikling gennem de seneste 10.000 år, og tænk så på, hvad vi vil kunne gøre om 10.000 år fra nu? Denne eksponentielle udvikling kan vi kun have som hypotese.

Skal vi ødelægge denne optimistiske vision af fremtiden ved at få en atomkrig, der vil gøre en ende på civilisationen? På sidelinjen af den årlige Nationale Folkekongres i Beijing, understregede den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, betydningen af, at Kina, USA og Rusland arbejder sammen, ved at understrege, at det er relationen mellem disse tre, som gør hele forskellen. Det må ikke være som en leg på en vippe, ikke være et nulsums-

resultat, men at det sunde samarbejde betyder et fælles ansvar for verdensfred.

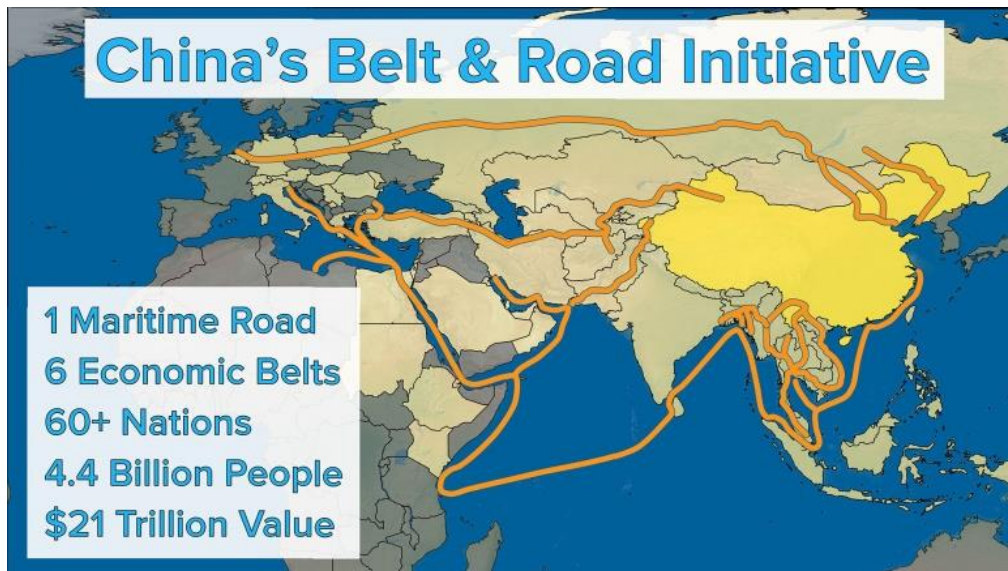
Præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, sagde for nylig, at det kinesiske initiativ for den Nye Silkevej / Bælt & Vej-initiativet, er menneskets eneste fremtid. Jeg er helt enig. For det løfter samarbejdet mellem nationer til et højere fornuftsplan, til det, Nicolaus Cusanus ville kalde »modsætningernes sammenfald«, hvor det Ene har en højere eksistens end de Mange. Det må ledsages af en dialog mellem de bedste kulturelle traditioner i alle denne verdens nationer – og det bliver emnet for [konferencen] i morgen.

Jeg vil gerne minde folk om, at én af de grundlæggende fædre, hvis ikke den grundlæggende fader af Amerika, Benjamin Franklin, på et tidspunkt opdagede Konfucius' skrifter, og han

blev så begejstret for Konfucius' lære, der siger, at kun gennem selvforbedring kan man gøre fremskridt og have fred, i familien, i staten, og sluttelig mellem nationer. Han brugte Konfucius' morallære til at udforme skabelsen af De forenede Stater. Det vigtigste ved Konfucius' lære er ideen om, at, over alt andet, må man have én ting, og det er kærlighed til menneskeheden.

Konfucius sagde, at man kan elske viljemæssigt; hvis man beslutter at elske, kan man gøre det øjeblikkeligt. Jeg mener, at vi bør holde os dette for øje og have denne kærlighed til menneskeheden lige nu, for jeg mener, at menneskeheden er det skønneste i verden, og den er i livsfare. Men horisonten, det, som menneskeheden kan

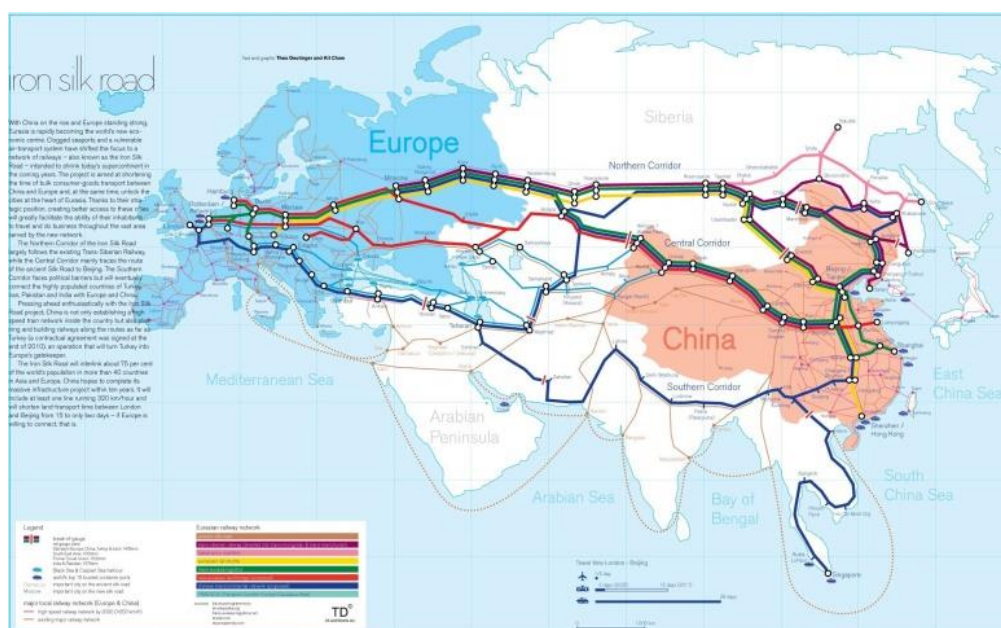

blive til, hvis vi går ind i en ny epoke, med det Nye Paradigme for samarbejde, for at udvikle hinandens kreativitet, er grænseløs.

Så lad os mobilisere en sådan kærlighed.

[bifald, applaus]

(På de følgende sider findes kort over diverse udviklingskorridorer.)

China-Central & West Asia Economic Corridor

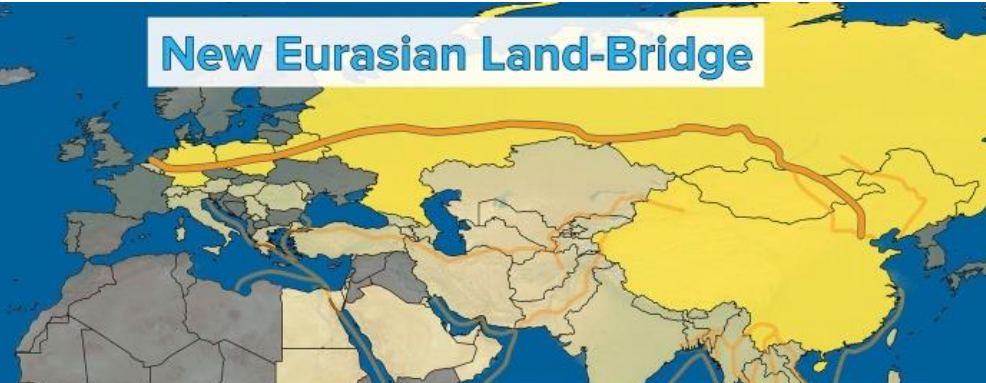
In June 2015 China and the five Central Asian countries agreed to “jointly building the Silk Road Economic Belt.” Additionally routes will branch into Afghanistan and through Iran and into Turkey.

Bangladesh-China-India-Myanmar Econ Corridor

The multi-modal corridor will be the first expressway between India and China. Passing through Bangladesh and Myanmar, the corridor covers 1.65 million km² and encompasses 440 million people.

New Eurasian Land-Bridge

With the New Eurasian Land-Bridge route goods from central China are reaching Western Europe in 2 to 3 weeks (rather than 5 weeks by ocean). By mid-2016 over 2,000 rail shipments had already occurred.